

Forskjel saaledes, som man nu f. Ex. ikke tænker sig Muligheden af, at Fæsterne kunde blive afløste ved en Afsløsningslov, der ikke tager virkeligt Hensyn til den indskrænkede Værdi af Fæstet. Man har naturligvis ved disse Fundatser, som jo ere temmelig gamle, kun tænkt sig Fæstere, hoverigjørende Fæstere og Fæstere endogaa i den besynderlige Tilstand, hvori de vare indtil henimod Slutningen af det forrige Aarhundrede. Jeg troer derfor ikke, at Forslagsstillerne paa Grund af det her Udviklede ville kunne tilraade, at Thinget vedtager det ærede Medlems Forslag.

Tiemroth: Det vilde jo have været særdeles beqvemt for mig, naar Affattelsen af de Gendringsforslag, der ere stillede til § 1, havde gjort de Forslag, som jeg har tilladt mig at fremsætte, overflødige; thi saa vilde jeg have naaet den hele Hensigt, som jeg har havt med at stille mine Forslag; det er imidlertid saa uheldigt, at de netop bevirke det Modsatte. Der staar, at der skal tilføies: „saafremt Afhændelse ved Overenskomst ikke har fundet Sted, inden Loven bringes til endelig Udførelse“; men hvad gaaer Loven ud paa? Den gaaer ud paa Afhændelse til Arvefæste af offentlige Stiftelsers, og af beneficeret Gods; naar bringes den til Udførelse? i det Dieblit Contracten, affluttet; naar affluttet Contracten? i det Dieblit, da efter § 9 Aaret er forløbet og Vedkommende komme tilstede i Commissionen og erklære, om de ville modtage de Bilkaar, der ere stillede af Commissionen eller ikke. I det Dieblit Contracten er sluttet, er Arvefæste tilstede; men nu staaer der, at de Paagjældende skulle være indskrænkede til den Methode, som Loven foreskriver, hvis de ikke have gjort deres Tilbud inden den i § 9 nævnte Tid, ellers have de ingen Ret dertil. Min Mening var naturligvis, at saasnart Commissionen sad og modtog Tilbud, saa skulde det være saavel Stiftelsen som Fæsterne tilladt at benytte en anden Maade, hvis de kunde finde paa den. Jeg maa derfor fastholde idetmindste den første Deel af mit Forslag, der lyder, som følger: „Kunne Vedkommende udfinde og imellem sig blive enige om nogen anden og beqvemmere Maade, hvorpaa Eiendoms-

retten til Fæsteseberne, til Gavn for alle i Sagen Interesserede, kunde gaae over til de nærværende Fæstere, skal dog Saadant ikke ved denne Lov være dem formeent“; det er omtrent de samme Ord, som næsten ligegyldende findes i Forordningen af 13de Mai 1769. Det synes at være en Ret, som dengang var tilfagt saavel Stiftelserne som Fæsterne, og, da det er denne Forordning, hvorfra Forslagsstillerne ere gaaede ud, har jeg troet, at de ogsaa vilde billige et saadant Tilslag, at det nemlig ikke skal være de Vedkommende formeent, naar de kunne finde en anden Maade, da at indbringe den for Commissionen, der skal modtage de Overenskomster, som kunne træffes. Det Dvrigt af Gendringsforslaget til en ny § 3 indeholder kun en Angivelse af en Maade, hvorpaa en saadan Overenskomst kan finde Sted, idet der er antydnet en Maade, som andre Steder har gjort megen Nytte; nemlig istedet for at betale en Kjøbesum eengang for alle, saa at betale en Afgift, der periodisk kommer igjen efter Forløbet af et vist Antal Aar, 20 eller 30 Aar. Resten af den nye Paragraph indeholder ikke Andet, end for hvor stor en Deel af Kjøbesummen den periodiske Afgift skal træde istedet; det beroer paa visse mathematiske Beregninger, der kunne opstilles med stor Nøjagtighed, og hvorover der kan udarbejdes Tabeller. Mit Forslag indeholder dernæst en Anvisning til, hvorledes en saadan periodisk Afgift skulde kunne afløses. Hensigten med det Hele har været at virke til Fordeel baade for Stiftelsen og Fæsterne. Forslaget skulde i enkelte Tilfælde gjøre det lettere for Fæsteren at erholde Arvefæste, uden at Stiftelsen tabte Noget derved. De, der have gennemlæst Gendringsforslaget, ville see, at Stiftelsen ikke kommer til at tabe Noget; den vilde have en bestemt Sikkerhed i den Afgift, der paa den Maade saksattes; Stiftelsen har den samme Sikkerhed, som den har i Kjøbesummen, og dog vil det falde Fæsteren, som ikke er i Besiddelse af store Capitaler, langt lettere at kunne kjøbe. — Han giver nemlig et ringe Beløb strax, men rigtig nok med den Forpligtelse om 20 à 30 Aar at svare et lignende Beløb; men det Beløb, som han havde svaret, maatte for ham blive ganske det samme som en Afbetaling, og han havde